

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) হ'ল ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) ৰং বিৰঙৰ সৃষ্টিৰ (স্বৰ্গৰ) মালিক হোৱা, সেয়েহে সদায় আনন্দত হৰ্ষিত হৈ থাকা, নিস্তেজ হৈ নাথাকিব।"

প্ৰশ্ন: ভাগ্যৱান সন্তানসকলৰ কোনটো উৎসাহ সদায় থাকিব?

উত্তৰ: আমাক বেহদৰ পিতাই নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) কৰি তুলিবলৈ পঢ়াই আছে। তোমালোকে এইটো উৎসাহেৰে সকলোকে বুজাব পাৰা যে এই যুদ্ধত স্বৰ্গ সমাহিত হৈ আছে। এই যুদ্ধৰ পাচত স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হ'ব - এইটো আনন্দত থাকিব লাগে আৰু আনন্দৰে আনকো বুজাব লাগে।

গীত: দুনিয়া ৰং ৰংগীলী বাবা.... (বাবা জগতখন বৰ ৰং-বিৰঙৰ....)

ওঁম শান্তি। এনেকৈ বাবাক কোনে ক'লে, যে জগতখন ৰং-বিৰঙৰ হয়? এতিয়া ইয়াৰ অৰ্থ অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাই বুজাইছে এইখন খেল ৰং-বিৰঙৰ হয়। যিকোনো বায়স্কোপ (চিনেমা) আদিত বহুত ৰং-বিৰঙৰ দৃশ্য আদি থাকে নহয় জানো। এতিয়া এই বেহদৰ (অসীমৰ) সৃষ্টিক কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে গোটেই বিশ্বৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে বুজি পোৱা স্বৰ্গ কিমান ৰং-বিৰঙৰ হয়, সুন্দৰ হয়। যাক কোনেও নাজানে। কাৰো বুদ্ধিত নাই, সেইখন হ'ল ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) ৰং-বিৰঙৰ সৃষ্টি। গোৱা হয় ৰাণ্ডাৰ অফ্ দ্যা ৱৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) - ইয়াক কেৱল তোমালোকে জানা। তোমালোকেই ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) কাৰণে নিজৰ নিজৰ ভাগ্য অনুসাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। এইম-অবজেক্টতো (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো) আছে। সেয়া হ'ল ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য), বৰ ৰং-বিৰঙৰ জগত, য'ত হীৰা-মুকুতাৰ মহল থাকে। তোমালোকে এক চেকেণ্ডত ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) বৈকুণ্ঠলৈ গুচি যোৱা। তাত খেলা, ৰাস-বিলাহ আদি কৰা। যথাযথ ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) জগত হয় নহয় জানো। ইয়াত হ'ল মায়াৰ ৰাজ্য। এইখনো কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ)। মনুষ্যই কি কি কৰি থাকে। জগতত এইটো কোনেও বুজি নাপায় যে আমি নাটকত খেলি আছোঁ। যদি নাটক বুলি বুজি পায় তেন্তে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তৰো জ্ঞান থাকিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতাও কিমান সাধাৰণ। মায়াই একেবাৰে পাহৰাই দিয়ে। নাকত ধৰিলে, এয়া পাহৰাই দিলে। এতিয়াই স্মৃতিত থাকে, বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকে। অহো! মই ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছোঁ, আকৌ পাহৰি গ'লে তেতিয়া নিস্তেজ হৈ যায়। এনেকৈ নিস্তেজ হৈ যায় যে ভীলসকলো (এটা নীচ জাতি) ইমান নিস্তেজ নহয়। অলপো যেন বুজিয়েই নাপায় যে আমি স্বৰ্গলৈ যাবলৈ ওলাইছোঁ। আমাক বেহদৰ পিতাই পঢ়াই আছে। যেন একেবাৰে মৃত হৈ যায়। সেই আনন্দ, নিচা নাথাকে। এতিয়া ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য)ৰ স্থাপনা হৈ আছে। ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) শ্ৰীকৃষ্ণ হ'ল প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ)। এইটোও তোমালোকে জানা। কৃষ্ণ জন্মাষ্টমীতো যিসকল জ্ঞানত বুদ্ধিমান হয় তেওঁলোকে নিশ্চয় বুজায়। শ্ৰীকৃষ্ণ ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) আছিল। সেই সত্যযুগ আকৌ ক'লে গ'ল! সত্যযুগৰ পৰা ছিৰি কেনেকৈ নামি আহিল। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগ কেনেকৈ হ'ল? অৱৰোধণ কলা কেনেকৈ হ'ল? তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতে উদয় হ'ব। সেইটো আনন্দত বুজাব লাগে। শ্ৰীকৃষ্ণ আহি আছে। কৃষ্ণৰ ৰাজ্য পুনৰ স্থাপন হৈ আছে। এইটো শুনি ভাৰতবাসীও আনন্দিত হ'ব লাগে। কিন্তু এই উৎসাহ তেওঁলোকৰ আহিব যিসকল ভাগ্যৱান হ'ব। জগতৰ মনুষ্যইতো ৰত্নকো পাথৰ বুলি ভাবি দলিয়াই দিলে। এয়া অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন নহয় জানো। এই জ্ঞান ৰত্নৰ সাগৰ হ'ল পিতা। এই ৰত্নবোৰৰ বহুত ভেলু (মূল্য) আছে। এই জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ডায়ৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষভাৱে) শুনা সেয়েহে অন্য একো শুনাৰ দৰকাৰেই নাই। সত্যযুগত এয়া নাথাকে। তাত এল. এল. বি.ও হ'ব নালাগে, চাৰ্জন (চিকিৎসক) আদিও হ'ব নালাগে। তাত এই ন'লেজেই (জ্ঞানেই নাই)। তাততো তোমালোকে প্ৰালন্ধ ভোগ কৰা। গতিকে জন্মাষ্টমীৰ ওপৰত সন্তানসকলে ভালদৰে বুজাব লাগে। অনেকবাৰ মুৰুলীও শুনোৱা হৈছে। সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে, তেতিয়াহে পইন্টচ ওলাব। ভাষণ দিবলগীয়া হ'লে পুৱাতে উঠি লিখিব লাগে, পুনৰ পঢ়িব লাগে। পাহৰি যোৱা পইন্টচ পুনৰ এড (যোগ) কৰিব লাগে। ইয়াৰ দ্বাৰা ধাৰণা ভাল হ'ব তথাপিও লিখাৰ দৰে সকলোবোৰ ক'ব নোৱাৰিবা। কিবা নহয় কিবা পইন্টচ পাহৰি যাবা। গতিকে বুজাব লাগে - কৃষ্ণ কোন হয়, এওঁতো ৰাণ্ডাৰ অফ্ ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) আছিল। ভাৰতেই পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) আছিল। সেই পেৰাডাইজৰ (স্বৰ্গৰ) মালিক শ্ৰীকৃষ্ণ আছিল। আমি আপোনালোকক বাৰ্তা দিওঁ যে শ্ৰীকৃষ্ণ আহি আছে। ৰাজযোগ ভগৱানেই শিকাইছে। এতিয়াও শিকাই আছে। পবিত্ৰতাৰ কাৰণেও পুৰুষাৰ্থ কৰাই আছে, দ্বিমুকুটধাৰী দেৱতা কৰি তুলিবৰ কাৰণে। এই সকলোবোৰ সন্তানসকলৰ স্মৃতিত উদয় হ'ব লাগে। যিসকলৰ প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) থাকিব

তেওঁলোকে ভালদৰে বুজাব পাৰিব। কৃষ্ণৰ চিত্ৰতো বৰ ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) লিখনি আছে। এই যুদ্ধৰ পাচত স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হ'ব। এই যুদ্ধত যেন স্বৰ্গ সমাহিত হৈ আছে। সন্তানসকলো বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে, জন্মাষ্টমীত মনুষ্যই নতুন কাপোৰ আদি পৰিধান কৰে। কিন্তু তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি এই পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন কাঞ্চন শৰীৰ ল'ম। কাঞ্চন কায়া বুলি কয় নহয় অৰ্থাৎ সোণৰ কায়া (শৰীৰ)। আত্মাও পবিত্ৰ, শৰীৰো পবিত্ৰ। এতিয়া কাঞ্চন নহয়। ক্ৰমানুসৰি হৈ আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেহে কাঞ্চন হ'ব। বাবাই জানে বহুত আছে যিসকলৰ স্মৰণ কৰাৰো জ্ঞান নাই। যেতিয়া স্মৃতিত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিবা তেতিয়াহে বাণী ধাৰযুক্ত (শক্তিশালী) হ'ব। এতিয়া সেই শক্তি ক'ত আছে। যোগ নায়েই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ চেহেৰাও লাগিব নহয় জানো। পঢ়িব লাগে। কৃষ্ণ জন্মাষ্টমীৰ ওপৰত বুজোৱা বহুত সহজ। কৃষ্ণৰ কাৰণে কোৱা হয় – শ্যাম-সুন্দৰ। কৃষ্ণকো ক'লা, নাৰায়ণকো ক'লা, ৰামকো ক'লা কৰি তৈয়াৰ কৰিছে। পিতাই নিজেই কয়, মোৰ সন্তানসকল যিসকলে প্ৰথমে জ্ঞান চিতাত বহি স্বৰ্গৰ মালিক হ'ল আকৌ ক'লৈ গ'ল। কাম চিতাত বহি ক্ৰমানুসৰি অধঃপতিত হৈ আহিল। সৃষ্টিয়ো সতোপ্ৰধান, সতো ৰজো তমো, হয়। সেয়েহে মনুষ্যৰ অৱস্থাও এনেকুৱা হয়। কাম চিতাত বহি সকলো শ্যামবৰণীয়া অৰ্থাৎ ক'লা হৈ গৈছে। এতিয়া মই সুন্দৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। আত্মাক সুন্দৰ কৰি তোলা হয়। বাবাই প্ৰত্যেকৰে চলনৰ পৰা বুজি পাই যায় - মন, বচন, কৰ্মত কেনেকৈ চলে। কৰ্ম কেনেকুৱা কৰে, তাৰ পৰা গম পোৱা যায়। সন্তানসকলৰ চলনতো বৰ ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) হ'ব লাগে। মুখেৰে সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে। কৃষ্ণ জয়ন্তীৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত ভাল। 'শ্যাম' আৰু 'সুন্দৰ'ৰ টপিক হওক। কৃষ্ণকো ক'লা, নাৰায়ণকো ক'লা আকৌ ৰাধাকো ক'লা কিয় কৰি দিয়ে? শিৱলিঙ্গও ক'লা পাথৰৰ ৰাখে। এতিয়া তেওঁ জানো ক'লা হয়। শিৱ কি হয়, আৰু কি বস্তু তৈয়াৰ কৰে। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে জানা। ক'লা কিয় কৰে - তোমালোকে ইয়াৰ ওপৰত বুজাব পাৰিবা। এতিয়া চাম সন্তানসকলে কি ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰে। পিতাইতো কয় - এই জ্ঞান সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰ কাৰণে। তেওঁলোককো ক'ব লাগে যে পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পবিত্ৰ হ'ব লাগে। যিকোনো লোককে তোমালোকে ৰাখী পিন্ধাব পাৰা। ইউৰোপীয়ানসকলকো ৰাখী পিন্ধাব পাৰা। যিয়েই হওঁক তেওঁলোকক ক'ব লাগে – ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী), নিশ্চয় কোনো তনৰ দ্বাৰা ক'ব নহয় জানো। তেওঁ কয় মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি নিজক আত্মা বুলি বুজা। বাবাই কিমান বুজায় তথাপিও বুজি নাপায় তেতিয়া পিতাই বুজি পায় যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। এইটোতো বুজি পায় শিৱবাবাই পঢ়ায়। ৰথ অবিহনেতো পঢ়াব নোৱাৰে, ইঙ্গিত দিয়াটোৱে যথেষ্ট হয়। কোনো কোনো সন্তানৰ বুজোৱাৰ প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) ভাল। বাবা-মম্মাৰ কাৰণেতো ভাবে এওঁলোকে উচ্চ পদ পাব। মম্মায়ো ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিছিল নহয় জানো। এই কথাবোৰো বুজাবলগীয়া হয়। মায়াৰো অনেক প্ৰকাৰৰ ৰূপ থাকে। বহুতে কয় - মোৰ শৰীৰত মম্মা আছে, শিৱবাবা আছে কিন্তু নতুন নতুন পইন্টচতো নিৰ্ধাৰিত শৰীৰৰ দ্বাৰাহে শুনাব নে আন কাৰোবাৰ দ্বাৰা শুনাব। এইটো হ'ব নোৱাৰে। এনেয়েতো কন্যাসকলেও নিজৰ বহুত প্ৰকাৰৰ পইন্টচ শুনায়। মেগাজিনত (আলোচনীত) কিমান কথা প্ৰকাশ পায়। এনেকুৱা নহয় যে মম্মা-বাবা তেওঁলোকৰ শৰীৰত আছে, মম্মা-বাবাই লিখায়। নহয়, পিতাতো ইয়াত ডায়ৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষভাৱে) আছে, সেইকাৰণেতো ইয়ালৈ শুনিব আহা। যদি মম্মা-বাবা কাৰোবাৰ শৰীৰত আছে তেনেহ'লে তাতেই বহি তেওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ক। কিন্তু নহয়, ইয়ালৈ আহিবলৈ সকলোৱে আকৰ্ষিত হয়। দূৰৈত থকাসকল আৰু বেছিকৈহে আকৰ্ষিত হয়। সেয়েহে সন্তানসকলে জন্মাষ্টমীৰ ওপৰতো বহুত ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব পাৰে। কৃষ্ণৰ জন্ম কেতিয়া হ'ল, এইটোও কোনেও গম নাপায়। তোমালোকৰ এতিয়া আঁচল ভৰপূৰ হৈ আছে গতিকে আনন্দিত হ'ব লাগে। কিন্তু বাবাই দেখিবলৈ পায় যে কোনো কোনোৰ আনন্দ একেবাৰেই নাই। শ্ৰীমতত নচলিবলৈ যেন প্ৰতিগ্ৰা কৰি লয়। ছাৰ্ভিচ'ল (সেৱাধাৰী) সন্তানসকলেতো কেৱল ছাৰ্ভিচৰ (সেৱাৰ) কথাই চিন্তা কৰি থাকিব। বুজি পায় যে বাবাৰ সেৱা নকৰিলে, কাৰোবাক ৰাস্তা নেদেখুৱালে তাৰমানে আমি অন্ধ হৈয়ে থাকিলোঁ। এইটো বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। বেজতো কৃষ্ণৰ চিত্ৰ আছে, ইয়াৰ ওপৰতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। যিকোনো লোককে সোধা তেওঁলোকক ক'লা কিয় দেখুৱাইছে, ক'ব নোৱাৰিব। শাস্ত্ৰবোৰত লিখি দিছে ৰামৰ ব্ৰীক চুৰি (হৰণ) কৰিলে। কিন্তু এনেকুৱা কোনো কথা তাত নহয়।

তোমালোক ভাৰতবাসীয়েই পৰিস্থানী (পৰীৰ দেশৰ) আছিল, এতিয়া কবৰস্থানী হৈ গৈছা আকৌ জ্ঞান চিতাত বহি দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি পৰিস্থানী হোৱা। সেৱাতো সন্তানসকলে কৰিব লাগে। সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত বোধশক্তি লাগে। ইমান নিচা থাকিব লাগে - আমাকে ভগৱানে পঢ়ায়। ভগৱানৰ লগত থাকোঁ। ভগৱানৰ সন্তানো হওঁ আৰু আমি পঢ়োও। ব'ৰ্ডিঙত (আৱাসিক স্কুলত) থাকিলে তেতিয়া বাহিৰৰ সংগ নালাগে। এইখনো স্কুল নহয় জানো। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ তথাপিও মেনাৰ্চ (শিষ্টাচাৰ) থাকে এতিয়াতো একেবাৰে ন' মেনাৰ্চ (অলপো শিষ্টাচাৰ নাই), তমোপ্ৰধান পতিত হয়। দেৱতাসকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায়। কিমান তেওঁলোকৰ মহিমা আছে। সত্যযুগত সকলোৰে দৈৱী কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) আছিল, এতিয়া আসুৰী কেৰেক্টাৰ চৰিত্ৰ। এনেকৈ তোমালোকে ভাষণ দিলে তেতিয়া শুনি বহুত

আনন্দিত হৈ যাব। সৰু মুখ ডাঙৰ কথা - এনেকৈ কৃষ্ণৰ কাৰণে কয়। এতিয়া তোমালোকে কিমান ডাঙৰ কথা শুনা, ইমান ডাঙৰ হ'বৰ কাৰণে। তোমালোকে ৰাখী যিকোনো লোককে পিন্ধাব পাৰা। পিতাৰ এই বাৰ্তা সকলোকে দিব লাগে। এই যুদ্ধই স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি কৰিব। এতিয়া পতিতৰ পৰা পানন হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এজন পিতাই সকলোৰে সংগতি কৰে। এইখন হয়েই আইৰণ এজেড ব্লড (লৌহযুগী; কলিযুগী বিশ্ব)। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্রম অনুসৰি ধাৰণ হয়, স্কুলতো স্ক'লাৰশ্বিপ (জলপানি; বৃত্তি) ল'বলৈ বহুত পৰিশ্রম কৰে। ইয়াতো ইমান ডাঙৰ স্ক'লাৰশ্বিপ। ছাৰ্ভিচ (সেৱা) বহুত আছে। মাতাসকলেও বহুত ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব পাৰে, সকলোবোৰ চিত্ৰ লোৱা। কৃষ্ণৰ ক'লা, নাৰায়ণৰ ক'লা, ৰামচন্দ্ৰৰো ক'লা চিত্ৰ লোৱা, শিৱৰো ক'লা তাৰপাচত বহিবুজোৱা। দেৱতাসকলক কিয় ক'লা কৰি দিছে? শ্যাম-সুন্দৰ। শ্ৰীনাথ দ্বাৰলৈ যোৱা তাত একেবাৰে ক'লা চিত্ৰ আছে। গতিকে এনেকুৱা চিত্ৰবোৰ একত্ৰিত কৰিব লাগে। নিজৰো দেখুৱাব লাগে। শ্যাম-সুন্দৰৰ অৰ্থ বুজাই কোৱা যে তোমালোকেও এতিয়া ৰাখী পিন্ধি, কাম চিতাৰ পৰা নামি জ্ঞান চিতাত বহিলে তেতিয়া বগা (পবিত্ৰ; সুন্দৰ) হৈ যাব। ইয়াতো তোমালোকে ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব পাৰা। ভাষণ বহুত ভালদৰে দিব পাৰা যে এওঁলোকক ক'লা কিয় কৰিলে! শিৱলিঙ্গকো কিয় ক'লা কৰিলে! সুন্দৰ আৰু শ্যাম বুলি কিয় কয়, আমি বুজাম। এই ক্ষেত্ৰত কোনেও বিতুষ্ট নহ'ব। চাৰ্ভিচ (সেৱা)তো বৰ সহজ। পিতাইতো বুজাই থাকে - সন্তানসকল, ভাল গুণ ধাৰণ কৰা, কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰা। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি উচ্চতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হওঁ। আকৌ ৰাখী বন্ধনৰ অৰ্থ তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। বেষ্যাসকলকো বুজাই ৰাখী পিন্ধাব পাৰা। চিত্ৰও লগত থাকিব লাগে। পিতাই কয় - মামেকম্ স্মৰণ কৰা - এইটো আদেশ মানিলে তোমালোক বগা (পবিত্ৰ; সুন্দৰ) হৈ যাব। বহুত যুক্তি (উপায়) আছে। কোনেও বিতুষ্ট নহ'ব। কেৱল এজনৰ বাহিৰে কোনো মনুষ্য মাত্ৰই কাৰো সংগতি কৰিব নোৱাৰে। ৰাখী বন্ধনৰ দিন নহ'লেও, যিকোনো সময়তে ৰাখী পিন্ধাব পাৰা। এয়াতো অৰ্থ বুজিব লাগে। ৰাখী যেতিয়াই বিচৰা তেতিয়াই পিন্ধাব পৰা যায়। তোমালোকৰ ধান্দাই (কামেই) হৈছে এইটো। কোৱা, পিতাৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰা। পিতাই কয় - মামেকম্ স্মৰণ কৰা তেতিয়া পবিত্ৰ হৈ যাব। মছজিদতো গৈ তোমালোকে তেওঁলোকক বুজাব পাৰা। আমি ৰাখী পিন্ধাবলৈ আহিছোঁ। এই কথা তোমালোকৰো বুজাৰ অধিকাৰ আছে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ যাব, পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাব। এতিয়াতো পতিত সৃষ্টি নহয় জানো। গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণীম যুগ) নিশ্চয় আছিল, এতিয়া আইৰণ এজ (লৌহযুগ)। তোমালোকে গ'ল্ডেন এজত খোদাৰ (ভগৱানৰ) ওচৰলৈ যাব নিবিচৰা নেকি? এনেকৈ শুনোৱা তেতিয়া তৎক্ষণাৎ আহি চৰণত পৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) জ্ঞানৰত্নৰ সাগৰৰ পৰা যি অবিনাশী জ্ঞানৰত্ন প্ৰাপ্ত হৈ আছে, তাক ভেলু (মূল্য) দিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজৰ ভিতৰত জ্ঞানৰত্ন ধাৰণ কৰিব লাগে। মুখেৰে সদায় ৰত্ন উচ্চৰিত কৰিব লাগে।

(2) স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি বাণীক ধাৰযুক্ত (শক্তিশালী) কৰি তুলিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আত্মা কাঞ্চন হ'ব সেইবাবে স্মৰণ কৰাৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: পুৰণি দেহ আৰু সৃষ্টিক পাহৰি যাওঁতা বাপদাদাৰ অন্তৰাসনধাৰী হোৱা
সংগমযুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ স্থান হয়েই বাপদাদাৰ অন্তৰাসন। এনেকুৱা আসন গোটেই কল্পত পাব নোৱাৰা। বিশ্বৰ ৰাজ্যৰ বা ষ্টেট (দেশ) ৰ ৰাজ্যৰ আসনতো পাই থাকিব কিন্তু এই আসন নাপাবা - এইখন ইমান বিশাল আসন যে চলা, ফুৰা, খোৱা-শোৱা কিন্তু সদায় আসনত অধিষ্ঠিত হৈ থাকিব পাৰা। যিসকল সন্তান সদায় বাপদাদাৰ অন্তৰাসনত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে তেওঁলোকে এই পুৰণা দেহ বা দেহৰ জগতৰ পৰা বিস্মৃত হৈ থাকে, ইয়াক দেখিও নেদেখে।

ম্লোগান: হৃদৰ (সীমিত, লৌকিক জগতৰ) নাম, মান, যশৰ পিচত দৌৰা অৰ্থাৎ ছায়াৰ পিচত লাগি থকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!